

Sygn. akt VI W 355/16

(...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Aleksandra Duczemińska

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

R. M. synowi Z. i M. z d. M., ur. (...) we W.

obwinionemu o to, że: w dniu 12 czerwca 2015r. we W. na ul. (...) dokonał kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) wartości 150 zł na szkodę E. M.,

tj. o czyn z art. 119 § 1 kw

I. Na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw w zw. z art. 119 § 3 kw umarza postępowanie;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2015 r. obwiniony R. M. ukradł, z mieszkania przy ul. (...) we W., telefon komórkowy marki S. (...) o wartości 150 zł. Skradziony telefon stanowił własność byłej żony obwinionego E. M., z którą R. M. wówczas zamieszkiwał.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego z dnia 27 kwietnia 2017 r.

zeznania świadka E. M. k. 5 - 6

R. M. jest rozwodnikiem, na utrzymaniu ma dwoje dzieci, źródło jego dochodu stanowią prace dorywcze. Obecnie zamieszkuje wspólnie z byłą żoną – E. M., z którą pozostaje we wspólnym pożyciu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego z dnia 27 kwietnia 2017 r.

dane osobopoznawcze k. 10

Obwiniony nie był dotychczas karany. T. criminis nie miał zniesionej, ani ograniczonej w znacznym, stopniu zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód: dane o karalności k. 26

opinia sędowo - psychiatryczna

Bezsporny w przedmiotowej sprawie był fakt dokonania przez R. M. w dniu 12 czerwca 2015 r. kradzieży telefonu komórkowego marki S. (...) na szkodę E. M..

Obwiniony przyznał się do popełnienia tego czynu, wyjaśniając, że jest uzależniony od alkoholu, dokonując kradzieży znajdował się w ciągu alkoholowym, a skradziony aparat zastawił w lombardzie, aby uzyskać w ten sposób środki na zakup alkoholu.

Rozważając kwestię odpowiedzialności R. M. za czyn objęty wnioskiem o ukaranie Sąd musiał jednak mieć na uwadze treść przepisu art. 119 § 3 kw, zgodnie z którym jeżeli sprawca kradzieży dopuścił się na szkodę osoby najbliższej, ściganie następuje na żądanie pokrzywdzonego. Żądanie takie może być złożone na piśmie lub ustnie do protokołu (art. 6 § 1 kpw in fine); nie wymaga się od niego żadnej szczególnej formy, musi być jednak wyraźnym przejawem woli ścigania karnego (wykroczeniowego). Jak wskazuje się w doktrynie - trudno podzielić tezę jakoby zawiadomienie o przestępstwie (wykroczeniu) złożone przez pokrzywdzonego, jeżeli nie zawiera wyraźnego żądania ukarania sprawy, mogło być uznane za wniosek o ściganie. Ustawodawca rozróżnia bowiem zawiadomienie o wykroczeniu, jako oświadczenie wiedzy, od wniosku o ściganie, jako aktu woli osoby uprawnionej. Możliwe jest oczywiście połączenie obu tych aktów, ale w sposób wyraźny winna być wówczas zaznaczona wola oświadczonego (por.: T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 1998, s. 60 – 61). Konieczność uzyskania takiego oświadczenia od pokrzywdzonego przez organ występujący z wnioskiem o ukaranie (o ile nie jest nim sam pokrzywdzony) formułuje *expressis verbis* przepis art. 6 § 1 kpw.

Pokrzywdzona E. M. została w przedmiotowej sprawie przesłuchana w dniu 26 czerwca 2015 r. (k. 5 – 6) jako osoba składająca zawiadomienie o wykroczeniu. Nie odebrano od niej wówczas oświadczenia w kwestii żądania ścigania sprawy kradzieży. Zaniechania tego nie można traktować jako uchybienia procesowego, bowiem z treści relacji pokrzywdzonej wynikało, że kradzieży na jej szkodę miał dopuścić **były mąż**, a zatem osoba nie będąca najbliższą w rozumieniu art. 47 § 3 kw.

Orzekając w przedmiotowej sprawie, Sąd miał na względzie stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone m. in. w wyroku z dnia 03 marca 2015 r. sygn. akt IV KO 1/15 (OSNKW 2015/7/62) - że w przypadku przestępstw wnioskowych chwilą istotną dla ustalenia, czy sprawca przestępstwa jest dla pokrzywdzonego osobą najbliższą, jest nie tylko chwila popełnienia przestępstwa lub stwierdzenia, kto jest jego sprawcą, ale także chwila ewentualnego powstania stosunku rodzinnego związanego z pojęciem osoby najbliższej, także po popełnieniu przestępstwa, również już w toku dalszego postępowania, byle by przed jego prawomocnym zakończeniem. Organ procesowy po ustaleniu, w przypadku przestępstw względnie wnioskowych, iż sprawca przestępstwa jest lub stał się osobą najbliższą dla pokrzywdzonego, powinien zwrócić się do pokrzywdzonego o oświadczenie, czy składa wniosek o ściganie, a jeśli ten wniosek nie złożony, postępowanie należy umorzyć (por. też: T. G. - Wniosek o ściganie osoby najbliższej, NP 1980, nr 2, s. 76 - 77).

Analogiczny pogląd zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 sierpnia 2008 r., sygn. II KK 56/08 (OSNKW 2008/11/94), wskazując jednocześnie, że zaniechanie tych działań prowadzi do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego przed Sądem w dniu 27 kwietnia 2017 r. wskazywały, że obwiniony i pokrzywdzona w chwili obecnej pozostają we wspólnym pożyciu, a wydaje się – również w świetle treści zawiadomienia o wykroczeniu, złożonego przez E. M. – że stan taki istniał także w dniu popełnienia czynu objętego wnioskiem o ukaranie.

Obwiniony wprawdzie niechętnie wypowiadał się w tej kwestii, jednakże z jego relacji można było wywnioskować, że będąc osobą formalnie samotną – wobec orzeczonego rozwodu – E. M. uprawniona jest do korzystania ze świadczeń pomocy społecznej, które nie przysługiwałyby jej, gdyby pozostawała w związku małżeńskim. Ocena motywów, jakimi kierują się strony postępowania w tej dziedzinie, pozostawała poza zakresem zainteresowania Sądu w niniejszej

sprawie, nie ulegało natomiast wątpliwości, że wobec faktu, że R. M. w chwili obecnej żyje w faktycznym konkubinacie z pokrzywdzoną, jest dla niej osobą najbliższą w rozumieniu art. 47 § 3 kw.

Okoliczność ta obligowała Sąd do ustalenia, czy E. M. domaga się ścigania obwinionego za czyn z art. 119 § 1 kw popełniony na jej szkodę.

Realizując ten obowiązek, Sąd uzyskał w dniu 04 kwietnia 2017 r. pisemne oświadczenie pokrzywdzonej, że nie domaga się ona ścigania R. M. za czyn, będący przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu.

Brak żądania ścigania pochodzącego od osoby uprawnionej stanowi negatywną przesłankę procesową, obligującą Sąd – w myśl art. 5 § 1 pkt 9 kpw – do umorzenia postępowania, a konsekwencji obciążenia jego kosztami Skarbu Państwa – zgodnie z art. 118 § 2 kpw.